Traian Golea

MISCAREA LEGIONARA

în lumina unor

întâmplări, depoziţii şi mărturii

Octombrie 1990

MISCAREA LEGIONARA IN LUMINA UNOR INTAMPLARI, DEPOZITII SI MARTURII

După izbânda din 1917 a revoluţiei roşii în Rusia, în centrul şi răsăritul Europei s'a creat un climat favorabil extinderii comunismului atât datorită mizeriei sociale ca o consecinţă a primului război mondial cât mai ales datorită activităţii agenţilor comunişti înfiltraţi şi susţinuţi de Uniunea Sovietică şi de o puternică conspiraţie a cercurilor liberaloide din Europa şi America.

Demonstraţii şi greva de la Regia Autonomă din Iaşi

In 1920 pe străzile Iaşului afişele cu lozinci ca: Jos Regele! Jos Armata ! Trăiască revoluţia comunistă ! Trăiască Uniunea Sovietică !, au acoperit faţadele clădirilor, iar grevele şi demonstraţiile muncitoreşti prin care se pregătea revoluţia şi în România, se ţineau lanţ. Pentru a ilustra starea de spirit şi întâmplările din acei ani de cumpănă pentru viitorul ţării noastre, citez din Pentru Legionari pag. 21–23:

"Era în 10 sau 11 Februarie 1920. De două săptămâni se vorbea de grevă generală în toată ţara. Se apropia bătălia decisivă... la Regie se declară grevă, a fost arborat drapelul roşu, tablourile Regelui au fost date jos, iar în locul lor au fost aşezate fotografiile lui Karl Marx şi Trotzki.."

"La ora 1 la sediul Gărzii Conştiinţei Naţionale erau adunaţi vreo sută. Pancu prezidează discuţia. Două păreri: unii susţineau să se trimită telegrame guvernului, cerând intervenţia armatei. Eu eram de părere să mergem cu toţii la Regie şi cu orice risc să dăm jos steagul roşu. Se admite părerea mea... In marş forţat, cântând "Deşteaptă–te Române" ne îndreptăm spre Regie. In stradă câteva grupuri comuniste sunt repede date peste cap."

"Intrăm în fabrică, pătrundem în clădire. Mă urc cu steagul până pe acoperiş şi–l înfig sus. De acolo încep să vorbesc... In oraş vestea atitudinii pe care am avut–o se răspândeşte ca fulgerul. Totuşi greva muncitorilor de la Regie continuă. Căutăm mână de lucru şi punem fabrica în mişcare. In trei zile

sunt adunaţi 400 de lucrători din toate colţurile Iaşului,.. fabrica începe să funcţioneze. Greva a eşuat.... Această acţiune a avut un răsunet puternic în rândurile românești..."

Greva de la atelierele CFR Nicolina

"Cel mai puternic centru comunist era la atelierele CFR din Nicolina, cu peste 4.000 de lucrători. Cartierele din jurul acestor ateliere, Podul Roş, Socola şi Nicolina erau cotropite de evrei... Conducătorul la Iaşi al comuniştilor, Dr. Ghelerter şi aghiotantul său Gheler şi—au fixat aici punctul lor de rezistenţă. Nu trecuse o lună de la înfrângerea suferită la Regie şi ca un semnal de începere a grevei generale şi a luptei decisive, apare steagul roşu fluturând pe ateliere. Greva este declarată. Miile de lucrători părăseau atelierele... Autorităţile sunt neputincioase"

"Convocăm pentru a doua zi pe toţi Românii la o întrunire. După discursuri pornim cu toţii cu steagurile către Nicolina. In Piaţa Unirii autorităţile ne opresc şi ne sfătuiesc să nu mergem deoarece sunt peste 5.000 de comunişti înarmaţi care ne aşteaptă şi vor fi mari vărsări de sânge."

"O apucăm spre gară, unde am arborat drapelul pe depou şi pe clădirea principală. Apoi ocupăm un tren şi pornim spre Nicolina, unde pătrundem cu tren cu tot în ateliere. Coborâm. Pe una din clădiri, steagul roşu. Eu încep să mă caţăr pe nişte trepte de fier şi cu steagul în gură, cu oarecare greutate ajung la acoperiş. Smulg steagul roşu şi în mijlocul uralelor într'adevăr de nedescris, ridic şi leg steagul tricolor. De acolo am vorbit."

"Dincolo de ziduri comuniştii se adună în masă compactă... O muzică infernală: înăuntru urale, înafară huiduieli şi înjurături. Cobor jos. Pancu dă ordin de plecare. La poartă comuniştii masaţi barează ieşirea şi strigă: să vină Pancu şi Codreanu! Trecem 30 de metri înaintea mulţimii şi pornim spre poartă. La mijloc Pancu, în dreapta Mărgărint şi în stânga eu. Toţi trei cu mâinile în buzunare pe revolvere înaintăm fără să vorbim nimic. Cei din poartă ne privesc tăcuţi şi nemişcaţi. Iată—ne la câţiva paşi. Mă aştept la un ţiuit de glonţ pe la ureche. Păşim înainte drepţi şi hotărîţi... un moment sufletesc neobişnuit. Suntem la

doi paşi. Comuniştii se dau într'o parte şi alta, lăsându–ne loc liber pe o distanţă de aproape 10 metri. Trecem într'o tăcere mormântală prin mijlocul lor. Nu se aude nimic, nici măcar suflarea omenească... In urmă vin ai noştri. Trec şi ei, dar nu se mai păstrează tăcere. Incep înjurături şi ameninţări de ambele părţi. Nici o încăerare. Ne îndreptăm spre gară. Pe deasupra atelierelor bate vântul în tricolorul biruitor."

"Efectul moral al acestei acţiuni este incomparabil. Iaşul huieşte. Pe străzi nu se mai vorbeşte decât de Garda Conştiinţei Naţionale. Un curent de redeşteptare românească pluteşte prin aer. Ne dăm seama că bolşevismul va fi învins pentrucă în faţa lui, la dreapta şi la stânga, s'a ridicat o barieră de conştiinţă care nu–i va permite să se extindă."

Aceste agitaţii politice din România acelor vremuri – anii imediat după Intregire –, de care marea masa a indiferentilor şi ignoranţilor aveau oroare, au fost deseori prezentate şi mereu cu rea credinţă ca fiind conflicte dintre două tabere adverse, "extremiste", care–şi disputau supremaţia, ca şi când n'ar fi fost în joc în acele conflicte însăşi soarta poporului român.

Pentru a înlătura orice posibilitate de greşită interpretare sau de mistificare de roluri şi acţiuni, să le mai precizăm odată: în acele întâmplări de început de veac nou de după primul război mondial, pe de o parte îi avem pe comunişti cu lozincile lor: Jos Regele! Jos Armata! Trăiască revoluţia comunistă ! Trăiască Uniunea Sovietică!, şi cu demonstraţiile şi grevele muncitoreşti cu care vroiau să transforme România într'o republică sovietică.

Si cine era de cealaltă parte ?

Până când nu au apărut afişele pe străzi cu lozincile de mai sus şi până când ziarele comuniste sau pro–comuniste nu cereau şi ele "Jos Regele!", "Jos Armata!", etc., si până când muncitorii nu au declarat grevă şi nu au ieşit în stradă să demonstreze şi să scandeze aceleaşi lozinci, "ceilalţi", "cealaltă extremă", nici nu a existat. Abia când s'a ivit acest pericol descris mai sus, ca România să fie mistuită în focul revoluţiei comuniste, când acest pericol adică a devenit vădit şi ameninţător, abia atunci şi ca o reacţiune ca să salveze ţara şi neamul, mâna de oameni grupată

în Garda Conştiinţei Naţionale prin Pancu şi Codreanu au intrat în acţiune. Au dat jos steagul roşu de pe Regie şi au pus fabrica în funcţiune, dejucând astfel planul lui Ghelerter şi Gheler. Tot ei au pătruns în incinta atelierelor CFR Nicolina şi au dat jos steagul roşu de pe clădire — simbol al victoriei proletariatului, — pe care l—au înlocuit cu tricolorul românesc. Acestea au fost faptele "de neadmis" comise de "extrema dreaptă", "crime" care nu—i pot fi iertate de către comunişti şi cercurile conspirative. Aceste intervenţii ale "dreptei", privite din punctul lor de vedere, sunt pe bună dreptate de neiertat pentrucă ele au fost acelea care au împiedecat comunizarea României cu un sfert de secol mai devreme. De aceea şi de atunci ei au început larga campanie de denigrare împotriva mişcării legionare, denigrare pe care masa interesaţilor, a laşilor, a inconştienţilor şi ignoranţilor şi—a însuşit—o şi o proferează obsedant în continuare.

Deschiderea Universităţii din Iaşi în 1920

Dar evenimentele de la Iaşi din acele vremuri nu s'au mărginit la grevele şi demonstraţiile muncitoreşti. Curentul stângist şi conspiraţia comunistă a cuprins şi cercurile intelectualilor şi a pătruns până în inima Universităţii a cărei viaţă a fost şi ea profund afectată. Tot din Pentru Legionari redăm în completare extrase din capitolul: Deschiderea Universităţii în toamna anului 1920, pag. 41:

"Pentru prima oară în istoria Universităţii ieşene senatul universitar anunţă deschiderea cursurilor fără preoţi şi fără serviciu religios. Pentru a înţelege cineva durerea noastră trebue să ştie că această solemnitate era neîntrerupt, de o jumătate de veac, cea mai frumoasă sărbătoare a universităţii. Veneau: tot senatul universitar, toţi profesorii, toţi studenţii şi cei noi înscrişi; era prezentă elita intelectuală a Iaşului. Mitropolitul Moldovei sau Vicarul oficia slujba în aulă, binecuvântând începutul muncii pentru cultura poporului român. Dar acuma universitatea noastră se desbrăca, printr'un gest al senatului universitar, de podoaba tradiţiilor ei semiseculare."

"Mai grav: universitatea Iaşului creştin, cea mai înaltă şcoală românească, proclama în ceasurile grele de atunci, lupta contra

lui Dumnezeu, alungarea lui Dumnezeu din şcoală, din instituţii, din ţară."

"Profesorii Universităţii din Iaşi, afară de cei 4 — 5 cunoscuţi, au primit cu mare satisfacţie hotărîrea păgână a senatului.... Studenţii comunişti jubilau, jidovimea triumfa, iar noi, câţiva, ne întrebam cu durere: Oare cât mai este până când vor fi dărâmate bisericile, iar preoţii în odăjdii răstigniţi în altare."

"Un număr de vreo opt studenţi naţionalişti care ne aflam în Iaşi, am umblat zadarnic pe la uşile multor profesori... Repeţitele noastre intervenţii n'au dus la niciun rezultat."

"Si atunci, în ajun, am hotărît un lucru grav: să ne opunem cu forţa la deschiderea Universităţii. .. La şase dimineaţa am plecat înainte la Universitate cu Vladimir Frimu... Am închis şi baricadat uşa din dos şi l—am lăsat pe Frimu acolo. Am făcut un afiş scris cu creionul roşu pe care l—am lipit pe uşa mare de la intrare: "Aduc la cunoştinţa domnilor studenţi precum şi domnilor profesori, că această universitate nu se deschide decât în urma slujbei religioase tradiţionale".... De la ora opt au început să vină studenţii. Eu am rezistat la uşă până pe la ora 9 şi jumătate, când în faţa Universităţii se adunaseră peste 300 de studenţi... Atunci ei, în frunte cu Marin, şeful comuniştilor, au forţat uşa, s'au repezit asupra mea, m'au introdus în sala paşilor pierduţi unde m'au purtat ca într'un vârtej de la un capăt la celălalt al sălii, timp de aproape o jumătate de oră, dându—mi cu bastoanele şi cu pumnii în cap...Insfârşit am fost lăsat,.. stăteam într'un colţ şi mă gândeam la nenorocul înfrângerii mele. Biruinţa adversarilor n'a durat însă mult pentrucă peste puţin timp secretarul universităţii s'a coborît de la rectorat cu un afiş: "Se aduce la cunoştinţa tuturora că rectoratul a hotărît ca Universitatea să rămână închisă până Miercuri, când se va deschide cu serviciu religios.": Era un mare triumf pe care l—am primit cu o bucurie nespusă."

"Miercuri dimineaţa, în sala arhiplină, s'a oficiat serviciul religios. Pe mine m'au felicitat toţi. A vorbit neîntrecut de frumos profesorul A.C. Cuza. De atunci mi s'a înrădăcinat credinţa că cel care luptă, chiar singur, pentru Dumnezeu şi neamul său, nu va fi învins niciodată."

"In opinia publică a Iaşului aceste lupte, în special cele de la Regie şi Ateliere, şi acum cea de la Universitate, au avut un puternic răsunet. Adversarii au început să–şi dea seama că bolşevismul nu poate înainta fără obstacole serioase, chiar atunci când de partea lui sunt aproape toţi profesorii universităţii, toată presa, toată evreimea, marea majoritate a muncitorilor, iar de cealaltă parte numai un minim grup de tineri care nu opun altceva acestor valuri uriaşe decât uriaşa lor credinţă în viitorul ţării. Tinerii aceştia reprezentau rezistenţa unei voinţe înfipte în pământ ca nişte stânci peste care nu numai că nu se poate păşi fără pericol, dar că nu se poate păşi niciodată. Adversarilor le era teamă nu de noi, ci de hotărîrea noastră."

Mai târziu aceste forţe zise pe drept cuvânt "reacţionare" s'au regrupat succesiv în alte câteva formaţii, ca până la urmă să se regăsească în organizaţia lui Corneliu Codreanu cunoscută sub numele de Legiunea Arhanghelului Mihail. Ea s'a născut, cum vedem, din nevoile neamului de a se apăra în faţa duşmanilor de dinăuntru, şi în special a comuniştilor, care vroiau cu orice preţ să ne vadă dispăruţi ca neam şi ţară independentă de pe harta Europei.

Gândurile şi planurile de viitor ale lui Codreanu

Când pericolul comunist a fost înlăturat de curentul naţionalist generat de Legiune, ca duşman intern de combătut a rămas demagogia şi corupţia clasei noastre conducătoare de care conspiratorii se foloseau în continuare pentru a–şi realiza planurile. Niciodată Legiunea nu a urmărit alte scopuri decât să înlăture pericolul comunist intern şi să asaneze moral viaţa politică a ţării. Acest lucru Corneliu Codreanu şi–a propus să–l realizeze prin crearea unui om incoruptibil, cinstit, muncitor, dispus să–şi sacrifice propriile interese pentru interesul neamului şi la nevoie să–şi dea şi viaţa pentru el. Zadarnice au fost strădaniile adversarilor de a–i atribui alte interese, străine de cele ale neamului, de inspiraţie de peste hotare şi eventual că ar fi primit chiar ajutoare băneşti de la ei, că vremurile şi istoria le–au dovedit a fi fost pure calomnii izvorîte din rea credinţă. Să redăm, citând tot din Pentru Legionari, rândurile prin care Corneliu Codreanu descrie societatea românească din acele zile şi care erau gândurile şi planurile sale pentru viitorul neamului:

"Nu am făcut un program politic, pe lângă toate celelalte zece existente, toate "perfecte" în conştiinţa autorilor şi partizanilor lor...Si din acest punct de vedere ne vom deosebit fundamental de toate celelaltelte organizaţii politice..,. Toţi cred că ţara moare din lipsă de programe bune, şi de aceea alcătuesc câte un program perfect şi pleacă cu el să adune oameni... Tara aceasta piere din lipsă de oameni şi nu din lipsă de programe... Că deci nu programe trebue să creem, ci oameni, oameni noi, pentrucă aşa cum sunt astăzi oamenii crescuţi de politicianism... vor compromite cele mai strălucite programe. De aceea piatra unghiulară de la care porneşte Legiunea este omul, nu programul politic. Reforma omului, nu reforma programelor politice. Legiunea va fi prin urmare mai mult o şcoală decât un partid politic... Din această şcoală va trebui să iasă un om nou... Tot ce–şi poate imagina mintea noastră mai frumos ca suflet, tot ce poate rodi rasa noastră mai mândru, mai înalt, mai drept, mai puternic, mai înţelept, mai curat, mai muncitor şi mai viteaz, iată ce trebue să ne dea şcoala legionară! Un om în care să fie desvoltate... toate posibilităţile de mărire omenească ce se află sădite de Dumnezeu în sângele neamului nostru. Acest om ieşit din şcoala legionară va şti să facă programe... va şti să dea şi o bună organizare statului... Acest legionar al vitejiei, al muncii, şi al dreptăţii, cu puterile lui Dumnezeu înfipte în suflet, va duce neamul nostru pe căile măririi lui... Vom crea un mediu sufletesc, un mediu moral în care să se nască şi din care să se hrănească şi să crească omul erou."

Ar fi fost de aşteptat desigur ca în acele vremuri grele pentru neamul românesc aceia care au sărit ca să–l salveze să fi fost ceva mai mulţi, măcar 1%, şi nu numai 0,08%, în timp ce comuniştii erau de zece ori mai mulţi, iar dacă–i socotim şi pe simpatizanţii şi susţinătorii lor, atunci proporţia creşte înspăimântător in favoarea comuniştilor. Ce s'ar fi întâmplat însă dacă mai mulţi, o mai mare parte a populaţiei oraşului ar fi sărit împotriva comuniştilor? Atunci încercările lor ar fi părut zadarnice sau, în orice caz, fără prea mare răsunet. In ţară s'ar fi putut înscăuna un regim politic emanat dintr'o conştiinţă naţională a unei majorităţi, cu repulsie netă împotriva comunismului care ar fi putut feri societatea românească de durerile intestinale care au caracterizat–o în acea vreme.

"Extremismul" nu şi–ar fi găsit locul şi rostul. Cum însă acest lucru nu s'a întâmplat, cum întreg oraşul a intrat mai degrabă în panică în faţa pericolului comunist, a trebuit să se ivească acel grup redus, care prin acţiuni dramatice să salveze situaţia.

Dar întrebarea cardinală care se impune este, ce s'ar fi întâmplat în România dacă nici această reacţiune nu s'ar fi produs, dacă adică nu s'ar fi ivit un Codreanu şi un Pancu cu tovarăşii lor de luptă care să se opună comuniştilor şi chiar să–i învingă? Răspunsul nostru este dat mai sus, România ar fi fost comunizată încă de atunci, din 1920. Care este însă răspunsul acelora care cu atâta persistenţă încă până şi astâzi atacă aşa zisa "extrema dreaptă"? Ei evită desigur să–şi pună o astfel de întrebare care i–ar putea conduce la concluzia jenantă că se găsesc de partea acelora care n'au curajul să apere interesele neamului, care sunt lipsiţi de curajul civic, care sunt carierişti, laşi, meschini sau oportunişti.

Că conspiratorii şi militanţii marxişti consideră mişcarea legionară chiar şi acuma ca fiind duşmanul lor de moarte, este uşor de înţeles. In 1920 a fost acel duh al românismului care dealungul veacurilor ne–a menţinut în viaţă ca neam, şi care apoi şi–a găsit sălaş în sufletul mişcării legionare, care a pus stavilă încercării de comunizare a României. Asta ne duce la concluzia că nu atât existenţa unei organizaţii este importantă, cât mai ales spiritul care o guvernează. Nu este adică atât de important să fi membru al mişcării legionare cât este faptul să fi deţinător al acelor resorturi interioare care l–au împins pe Codreanu să se caţere cu tricolorul în gură pe meterezele atelierelor de la Nicolina ca să dea jos steagul roşu al internaţionalismului marxist şi să reînalţe în locul său tricolorul, simbol al românismului. Cu astfel de imbolduri în suflet şi acţionând sub impulsul lor, cu voie sau fără voie vei fi considerat ca fiind legionar, ca fiind unul de–al lui Codreanu, pentrucă asta este tămâia de care se tem toţi dracii.

Iuliu Maniu şi Mişcarea Legionară.

Cum a văzut Maniu Mişcarea Legionară, el, şeful partidului Naţional–Tărănesc şi exponentul unanim recunoscut al democraţiei în România? Dăm mai jos extrase dintr'un articol semnat de Nicolae Penescu, fost secretar general al partidului Naţional–Tărănesc şi ministru de Interne in guvernul Sănătescu din toamna anului 1944, articol ce poartă titlul "Testamentul lui Maniu". Acesrt articol a apărut în România Democrată, organ al Partidului Naţional–Tărănesc de sub direcţia dlui Jean Teodorescu–Făget din New York, in numărul 31, 1979.

"In cele două lucrări ale mele: "România, Avânturi frânte" şi "România, Răscruce a furtunilor", am expus în prima viaţa politică în ţara noastră între 1918 şi 1940, iar în a doua, evenimentele din 1940–1947, la care am participat la început ca membru al biroului partidului Naţional–Tărănesc şi apoi ca secretar general confirmat în unanimitate de Comitetul Central. Am difuzat în ţară aceste cărţi in anii 1975–76–77 prin postul de radio Europa Liberă."

"Tineretul a cunoscut astfel adevărul asupra celor întâmplate în acest timp în România, care este altul decât cel prezentat de comunişti. Politica partidului Naţional–Tărănesc şi politica lui Maniu sunt una şi aceeaşi. Ea constitue azi testamentul politic al preşedintelui partidului."

"Reţin trei capitole din acest Testament: Mişcarea Legionară, Tineretul şi Politica externă:"

"Mişcarea legionară. Cu excepţia măsurilor luate contra legionarilor de Ion Mihalache, ministru de Interne în 1932, la cererea regelui Carol, partidul Naţional–Tărănesc nu a avut nici odată o atitudine ostilă faţă de aceştia."

"Corneliu Codreanu a întemeiat Legiunea pe trei idei: naţională, credinţa creştină, omul nou. Cu excepţia chestiunei evreieşti, nimic nu ne separa. Ne–am întâlnit ca tineri deputaţi în Parlament. Legiunea făcuse progrese repezi şi importante în tineret. Este adevărat că exista problema evreiască, fiindcă

evreii deveniseră, după unguri, cea mai importantă minoritate ca număr şi era prima ca putere economică. Profesiunile libere erau invadate de evrei. Nu eram de acord cu Codreanu asupra soluţiunilor de dat acestei probleme".

"In politica externă, preferinţele lui Codreanu mergeau spre Axa Roma–Berlin din cauza repulsiunii lui faţă de comunism şi fiindcă credea că era în interesul ţării să existe o politică alternativă... Intemeietorul Mişcării Legionare, Corneliu Codreanu, cu ocazia penultimei întrevederi ce am avut–o cu el, mi–a spus că ceeace îl lega de Germania nu erau principiile naţional–socialiste, ci credinţa că în războiul mondial ce se va declanşa, Germania va ieşi învingătoare şi deci va trebui să existe în România o Mişcare care ar putea servi de cadru protector pentru armonizarea intereselor ei cu exigenţele eventualului învingător. Insă acum este clar că Germania va fi învinsă."

"Dictatura, starea de asediu şi cenzura au făcut imposibil ca aceste opinii ale conducerii dvoastră (ale Mişcării Legionare, nn) să poată fi exprimate, să poată fi public manifestate şi în consecinţă a trebuit să suportaţi o atmosferă grea ce s'a creat în jurul d–voastră." –

Si în continuare dl Penescu spune:

"La 23 August s'a constituit guvernul Sănătescu cu generalul Aldea la Ministerul de Interne. La cererea generalului Susaicov, preşedintele Comisiei Aliate de Control, au început arestările unora din foştii demnitari din timpul lui Antonescu, a unor generali, a celor acuzaţi de colaborare cu Germania şi a legionarilor."

"La 4 Decembrie s'a constituit al doilea guvern Sănătescu, eu fiind ministru de Interne. Printre primele măsuri ce am luat a fost liberarea legionarilor. Ei nu puteau fi acuzaţi de crime de război. Ostentativ, cu prilejul unei reuniuni la Piteşti a Comitetului executiv al organizaţiei naţional–ţărăniste din Argeş, pe care o prezidam, m'am dus la penitenciarul local, unde erau deţinuţi legionari în frunte cu preotul Dumitrescu–Borşa,

fost secretar general al Mişcării, i–am convocat în curtea închisorii, le–am ţinut o cuvântare de încurajare şi i–am eliberat. Am ordonat liberarea legionarilor în toată ţara. Intors la Bucureşti am fost vizitat la minister de un general rus, reprezentând Comisia Aliată de Control, care mi–a cerut explicaţii. I–am răspuns ce trebuia. Maniu m'a aprobat în totul. Liberarea legionarilor, împiedecarea ocupării prefecturilor şi primăriilor de către proaspeţii comunişti dirijaţi de agenţii sovietici, au fost invocate de generalul Vinogradov, devenit între timp preşedintele Comisiei Aliate de Control, ca acte contrarii spiritului Convenţiei de Armistiţiu şi au provocat demisia guvernului. Generalul Sănătescu s'a solidarizat cu mine. A urmat guvernul prezidat de generalul Rădescu, care a avut aceeaşi soartă, fiindcă rusii voiau pe Petru Groza, care a fost însărcinat de Rege – cu toată opoziţia lui Maniu – să formeze noul guvern la 6 Martie 1945, în colaborare cu câţiva transfugi de la naţional–ţărănişti şi liberali în frunte cu Gheorghe Tătărescu."

"După 6 Martie 1945 situaţia partidului nostru devenise foarte grea. Existam legal, dar de fapt eram împiedecaţi să activăm. Intr'o zi, profesorul universitar Manu îmi cere o întâlnire în care va fi prezent şi Nicolae Pătraşcu, secretar general al Mişcării Legionare, care se întorsese clandestin în ţară. Eu am fost însoţit de un prieten, rudă cu Mihalache, care nu era însă la curent cu această întâlnire. I–am văzut pe cei doi legionari într'o casă din cartierul Sfinţii Apostoli. Pătraşcu mi–a propus colaborarea Mişcării Legionare cu partidul Naţional Tărănesc în lupta contra comunismului..."

"Am comunicat această propunere lui Maniu, care mi–a răspuns: "Cu Mişcarea Legionară colaborăm din 1942..."

"Maniu a sondat pe Anglo–Americani în legătură cu colaborarea cu legionarii.... Reprezentanţii politici şi militari anglo–americani n'au făcut nicio obiecţie. Maniu a consultat deasemenea pe Dinu Brătianu şi pe Titel Petrescu. Amândoi au fost de acord cu colaborarea Mişcării Legionare. Ei primeau alături de partidele liberal şi social–democrat, pe legionari."

"Legionarii au fost tot timpul prezenţi în confruntarea teribilă cu comuniştii. Erau lângă noi în campania electorală din 1946.... La 19 Noembrie a avut loc un simulacru de alegeri şi la 30 Noembrie regele Mihai a deschis sesiunea aşa zisei Adunări Naţionale împotriva opiniei lui Maniu, care credea inadmisibilă legitimarea alegerilor de către Suveran."

Politica Externă a lui Maniu

"La 4 Aprilie 1934, Iuliu Maniu, într'o interpelare adresată în Camera Deputaţilor ministrului de Externe de atunci, Nicolae Titulescu, în legătură cu politica din afară a ţării, spunea:"

"De aceea, din primul moment am fost de părere că realizându–se înfiinţarea statelor naţionale sud–europene, ele vor trebui să înfăptuiască în scurtă vreme o puternică confederaţie sud–est–europeană, cu scopul de a forma o forţă comună şi de a crea un teritoriu economic unitar."

"Mânat de convingerea acestei inexorabile necesităţi, în primăvara anului 1924, exact acum zece ani, într'o conferinţă ţinută la Institutul Social, am spus: "Cred cu tot sufletul meu, că numai întronând în ţara noastră un sistem de legalitate, moralitate şi libertate pentru toţi, ea va putea să dăinuiască. Cred nestrămutat că idealul naţional, prin întregirea între hotarele de astăzi, nu este încă împlinit. Vai de naţiunea care nu este în stare să–şi fixeze noi şi noi ţinte nobile, idealuri măreţe, tot mai desăvârşite, demne de frământări, de luptă, de jertfe şi de martiri."

După cum vedem, Maniu a acceptat bucuros colaborarea cu Mişcarea Legionară. Recunoaşte şi el că în România a existat o problemă evreiască, ei constituind o minoritate etnică puternică care domina economia ţării. Recunoaşte deasemenea că această minoritate a "invadat" profesiunile libere, dar declară că nu este de acord cu soluţia pe care Codreanu o dă acestei probleme, fără ca să ne spună în acelaş timp care era soluţia sa. El precizează, după cum am văzut, că înafara de soluţia pentru problema evreiască, nimic nu deosebeşte programul său de cel al lui Codreanu.

In toate aspectele care privesc problema evreiască, ca cel social, economic, cultural, etc. Codreanu a vrut să le reducă "influenţa" la proporţia pe care ei o reprezentau demografic în România şi nimic mai mult. Fiecăruia drepturile ce i se cuvin. Puterea (sau influenţa) evreilor să fie redusă la valorile cât reprezintă ei demografic în România, iar Românii să fie sprijiniţi ca să se poată ridica la nivelul ce li se cuvine, acela pe care ei îl reprezintă ei demografic în România, că doar ei erau naţiunea dominantă.

Situaţia de mai sus era valabilă pentru timpurile când evreii constituiau acea minoritate puternică de care vorbeşte Maniu, dar care astăzi nu mai este. După câte ştim, prin emigrare spre Izrael numărul Evreilor în România s'a redus la cca 30.000, ceeace nu mai reprezintă o minoritate care să constitue o problemă naţională. Asta înseamnă că odată cu dispariţia problemei evreieşti, a dispărut şi unicul punct care deosebea programul politic al lui Maniu de cel al lui Codreanu. Atunci cum justifică cei care au ceva de spus astăzi în viaţa politică a României şi care declară sus şi tare că au adoptat şi aplică principiile unui regim "democratic", atitudinea lor duşmmănoasă, exclusivistă, de refuz de colaborare cu Mişcarea Legionară?

In trecut, în epoca post antonesciană, partidele politice istorice si Aliaţii occidentali au acceptat colaborarea cu Mişcarea Legionară. Au fost doar Rușii şi cu partidul comunist instaurat de ei la putere, aceia care s'au împotrivit unei astfel de colaborări. Care sunt argumentele pe care se bazează atitudinea acelora care astăzi se împotrivesc ca Mişcarea Legionară să participe la viaţa politică a României? Pentrucă oricât ar fi de puternice interesele partizane egoiste ale formaţiunilor politice "acceptate" şi recunoscând în acelaş timp că oricât de enorme ar fi greutăţile ce întâmpină ca să pătrundă din nou în conştiinţa poporului, – cum ar fi cazul partidelor istorice – sau oricât de înverşunată ar putea să fie adversitatea ideologică a FSN–lui, – care încă se mai inspiră din falimentara construcţie doctrinară a lui Marx, în timp ce Mişcarea se inspiră mereu din credinţa creştină şi din învătătura pleiadei de premergători ai culturii şi tradiţiilor noastre strămoşeşti – totuşi trebuie să fie acceptată şi

respectată o limită de toleranţă pentru toată lumea, care dacă este depăşită atunci atitudinea lor devine abuzivă, adică incompatibilă cu noţiunea de democraţie, în numele căreia susţin că au luat fiinţă.

Octombrie 1990 Traian Golea